

Consiliul Superior al Magistraturii

Judecătoria CHIȘINĂU
(sediul Ciocana)

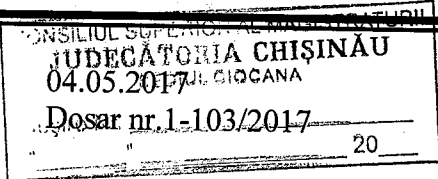
MD-2044, mun. Chișinău
str. Mihai Sadoveanu, 24/1
tel: 022-34-26-20, fax: 022-44-10-90

Высший Совет Magistrатуры

Суд КИШИНЭУ
(офис Чокана)

MD-2044, мун. Кишинэу,
ул. Михай Садовяну 24/1
тел: 022-34-26-20, факс: 022-44-10-90

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
Mun. Chișinău, str. A. Lăpușneanu 28

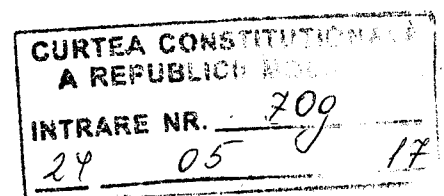
Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), vă expediază sesizarea cu privire la excepția de neconstituționalitate a art.221 alin.4 Codul de procedură penală, depusă de către apărătorul MARCHITAN Vadim, care acționează în apărarea drepturilor și intereselor legale ale inculpatului MARCHITAN Gheorghe Vasile, în cauza penală de învinuire a lui Marchitan Gheorghe Vasile, născut la 16 decembrie 1948, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin.2 lit.c) Codul penal al Republicii Moldova.

Anexă:

- Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 03 mai 2017 de ridicare a excepției de neconstituționalitate;
- Sesizarea apărătorului MARCHITAN Vadim;
- Copia rechizitoriului - 27 file;

Președintele completului,
Judecător

Sîrbu Victoria

1 2 3

Baroul mun. Chișinău
Cabinetul Avocatului " Marchitan Vadim "
Sediul: mun. Chisinau str. Sfintul Andrei 20
E-mail: avocatulmarchitan@mail.ru
Cod fiscal: 43536013
Tel: 079688003

Judecătoria Chișinău sediul Ciocana

De la Marchitan Vadim

avocat, apărător al judecătorului Marchitan Gheorghe învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal

CERERE

de sesizare a Curții Constituționale cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, sub aspectele menționate în prezenta cerere, aplicat în cauza penală privind învinuirea judecătorului Marchitan Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI ȘI NECESITATEA RIDICĂRII EXCEPȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE.

1. În procedura judecătorei Chișinău sediul Ciocana spre judecare în prima instanță se află cauza penală privind învinuirea judecătorului Marchitan Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

2. Conform ordonanței de punere sub învinuire din 25.01.2017 și rechizitoriului, procurorul în Procuratura Anticorupție D. Compan îl învinuiește pe judecătorul Marchitan Gh. în săvârșirea faptei care rezumativ constă în aceea că, el acționând în înțelegere prealabilă și în participație complexă cu persoane neidentificate, care urmăreau scopul de a transfera bani ce constituiau venituri ilicite, cu scopul de a contribui la realizarea intențiilor infracționale a persoanelor nestabilite la spălarea de bani, a pronunțat cu bună-știință ordonanța judecătorească irevocabilă din 18.03.2011 contrară Codului de procedură civilă și a Legii cambiei nr. 1527 din 22.06.1993. Prin pronunțarea acestei ordonanțe judecătorești contrare legii, judecătorului Marchitan Gh. a înlăturat obstacole la realizarea infracțiunii de spălare de bani din Federația Rusă în alte state nestabilite, ceea ce s-a soldat cu transferul de bani în sumă de 200 mln. dollari SUA prin sistemul bancar al R.

Moldova prin intermediul instituției financiare BC "Moldindconbank" SA, realizând o etapă componentă a procesului complex infracțional de spălare de bani, care implica mai mulți acțori neidentificați din diferite state neidentificate.

Aceste acțiuni ale judecătorului Marchitan Gh. au fost calificate juridic de către procurorul D. Compan în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Astfel, în fapt judecătorul Marchitan Gh. se învinuiește în pronunțarea cu bună-știință a ordonanței judecătorești irevocabile din 18.03.2011 contrară legii, iar în drept acțiunile lui au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Această faptă pentru care se învinuiește judecătorul Marchitan Gh. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal în aceste circumstanțe pune la îndoială serioasă constituționalitatea art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal.

II. EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIGINUL ACESTOR AFIRMAȚII.

3. Considerăm că art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, este neconstituțional sub următoarele aspecte.

3.1. Articolul 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal în partea în care dispozițiile lui admit răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii contravine art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O. și încalcă dreptul judecătorului Marchitan Gh. garantat de aceste norme constituționale și convenționale.

Astfel, conform art. 22 din Constituție nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituie un act delictuos.

Prevederile art. 54 alin. (3) din Constituție nu admit nici o restrângere a drepturilor proclamate în art. 22 din Constituție.

Curtea Constituțională în hotărârea nr.14 din 27.05.2014 pentru controlul constituționalității art. II al Legii nr. 56 din 04.04.2014 pentru completarea art. 60 din CP (prescripția tragerii la răspundere penală) a reținut că, "... în materie penală, preeminența dreptului generează următoarele principii și anume: principiul legalității infracțiunilor și pedepselor; *principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale, în detrimentul persoanei, în special prin analogie; ...*" (vezi § 45 a hotărârii)

17

Aceste principii în materie penală sunt garantate și de art. 7 din Convenția E.D.O.

Sub acest aspect, Curtea E.D.O. prin hotărîrea din 22.11.1995 în cauza S.W. versus Regatul Unit a statuat că ” ... art. 7 nu se limitează la interzicerea aplicării retroactive a legii penale în detrimentul acuzatului. Acest articol consacră de asemenea într-un mod general și principiul dreptului penal *nullum crimen, nulla poena sine lege*, precum și principiul, conform căruia o lege penală nu poate fi interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, în special prin analogie...” (vezi § 35 a hotărîrii)

Tot în această hotărîre Curtea E.D.O. a menționat că ”art. 7 urmează a fi interpretat și aplicat așa, cum rezultă din obiectul și scopul lui, și în așa mod, încît să se asigure o protecție efectivă împotriva urmărilor și condamnărilor penale arbitrare ...” (vezi § 34 a hotărîrii) Or, conform art. 15 din Convenția E.D.O. nu se îngăduie nici o derogare de la dispozițiile art. 7 din Convenție, chiar și în caz de război sau alt pericol public ce amenință viața națiunii (vezi în acest sens § 34 a hotărîrii).

Conform art. 14 CPC cu titlul ”Actele judecătorești de dispoziție”

(1) La judecarea pricinilor civile în primă instanță, actele judiciare se emit în formă de hotărîre, încheiere și ordonanță.

(2) În formă de hotărîre se emite dispoziția primei instanțe prin care se soluționează fondul pricinii.

(3) În formă de încheiere se emite dispoziția primei instanțe prin care nu se soluționează fondul pricinii.

(4) Ordonanța judecătorească se emite la examinarea în primă instanță a pricinilor specificate la art. 345.

(5) Dispoziția judecătorească prin care se soluționează fondul apelului și recursului se emite în formă de decizie.

În afară de aceasta, conform art. 344 și art. 351 CPC, ordonanța judecătorească este un act judecătoresc de dispoziție dat unipersonal de judecător în cazul pretențiilor specificate la art. 345 CPC cu statut juridic special ce o deosebește distinct de hotărîrea judecătorească prin care se soluționează fondul pricinii (vezi de exemplu art. 238-259 CPC ce reglementează hotărîrea în procedura contencioasă)

Art. 446 CPC (intitulat – Dispozițiile judecătorești care pot fi supuse revizuirii) expune:

Pot fi supuse revizuirii hotărârile, încheierile și deciziile irevocabile ale tuturor instanțelor judecătorești, în condițiile prezentului capitol.

Legiuitorul a enumerat actele de dispoziție ale instanțelor judecătorești care pot fi supuse la momentul revizuirii, iar actul de dispoziție – **ordonanța judecătorească** în prezent nu poate fi supusă revizuirii.

Prin modificările introduse în Legea nr. 191 din 23.09.2016, MO369-378/28.10.16 art. 747, care intră în vigoare la 28.04.2017, în dispoziția art. 446 CPC a fost introdus cuvântul „**ordonanțele**”.

Prin urmare legiuitorul a recunoscut ca ordonanța judecătorească este un act de dispoziție distinct de hotărâre și începând cu 28.04.2017 ordonanța judecătorească va fi pasibilă de supus revizuirii.

Dispozițiile art. 307 Cod penal, prevăd ca infracțiune:

(1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii ...

(2) Aceeași acțiune:

a) legată de învinuirea de săvârșire a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave;

c) soldată cu urmări grave ...

Astfel dispozițiile art. 307 Cod penal, prevăd în mod exhaustiv și concret actele judecătorești pronunțate ilegal cu bună-știință de către judecător ca infracțiune.

Odată ce pronunțarea cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii nu este prevăzută ca infracțiune în art. 307 CP răspunderea penală pentru pronunțarea cu bună-știință a ei de către judecător conform art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenția E.D.O. se exclude.

În cauza penală a judecătorului Marchitan Gh. după cum am menționat în pct. 2 a prezentei cereri, judecătorul Marchitan Gh. în fapt se învinuiește în principiu în pronunțarea cu bună-știință a ordonanței judecătorești irevocabile din 18.03.2011 contrară legii, iar în drept acțiunile lui au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal

În cele expuse mai sus am menționat că dispozițiile art. 307 Cod penal prevăd în mod exhaustiv și concret actele judecătorești pronunțate ilegal cu bună-știință de judecător ca infracțiune.

Odată ce pronunțarea cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii nu este prevăzută ca infracțiune în art. 307 Cod penal, răspunderea penală pentru pronunțarea ilegală cu bună-știință a ei de către judecător conform art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenția E.D.O. se exclude, iar interpretarea de către procuror a ordonanței judecătorești ca hotărâre este o interpretare extensivă și o aplicare prin analogie a noțiunii de hotărâre prevăzută de art. 307 Cod penal.

De aceea, învinuirea judecătorului Marchitan Gh. în pronunțarea cu bună-știință a ordonanței judecătorești irevocabile din 18.03.2011 ca contrară legii și calificarea juridică a acestor acțiuni în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință a unei hotărâri contrare legii, constituie o interpretare extensivă defavorabilă și o aplicare prin analogie a dispozițiilor art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, contrară art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O.

Sub acest aspect al neconstituționalității art. 307 Cod penal aplicat în cauză, menționăm și faptul că și membrul Consiliului Superior al Magistraturii dl. D. Visternicean, la adoptarea de către Consiliul Superior al Magistraturii a hotărârii nr. 623/26 din 29.09.2016 a votat împotriva dării acordului

pornirea urmăririi penale în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal în privința a 16 judecători și ex-18 judecători, printre care și în privința judecătorului Marchitan Gh., expunându-și în scris dezacordul cu această hotărîre în opinia sa separată (*se anexează opinia separată a D-lui D. Visternicean*)

În baza acestor elemente de fapt și de drept considerăm că art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal în partea în care dispozițiile lui admit răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărîri contrare legii contravine art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenția E.D.O.

De aceea considerăm că învinuindu-l pe judecătorul Marchitan Gh. în săvîrșirea infracțiunii prevazute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a ordonanței judecătorești irevocabile din 18.03.2011 contrare legii, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărîri contrare legii, **procurorul D. Compan i-a încălcat dreptul judecătorului Marchitan Gh. garantat de art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O. de a nu fi condamnat pentru o faptă, care în momentul săvîrșirii ei, nu constituie o infracțiune prevăzută de lege.**

3.2. Articolul 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal în partea în care dispozițiile lui prevăd răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei hotărîri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile, neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută ca contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală la discreția lor, contravin art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O., combinat cu art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenție E.D.O.

Acest fapt în cauza penală a judecătorului Marchitan Gh. învinuit în săvîrșirea infracțiunii prevazute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, încalcă dreptul lui la inviolabilitatea personală la înfăptuirea justiției garantat prin principiile instituite de art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenția E.D.O.

Argumentăm aceste afirmații ale noastre prin următoarele elemente de fapt și de drept.

Curtea E.D.O. în hotărîrea din 22.11.1995 în cauza S.W. versus Regatul Unit a statuat că din principiile de drept penal, garantate de art. 7 din Convenția E.D.O. rezultă că orice infracțiune trebuie să fie clar prevăzută de lege, totodată este necesar ca oricine să poată înțelege din textul articolului respectiv în caz de necesitate care acțiune sau omisiune a lui atrage după sine răspunderea penală. (vezi § 35 a hotărîrii)

Și Curtea Constituțională, reeșind din aceste cerințe de "calitate a legii" în hotărîrea nr. 3 din 23.02.2016 a subliniat că "... dispozițiile aplicabile cărora autoritățile le dau interpretări contradictorii, care se exclud reciproc, nu îndeplinesc cerința de "calitate a legii" impusă de Constituție și de Convenția Europeană" (vezi § 116 a hotărîrii)

Dispozițiile art. 307 Cod penal nu corespund cerințelor de "calitate a legii" garantate de art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O.

Astfel, dispozițiile art. 307 Cod penal prevăd ca infracțiune atât în aliniatul (1) cât și în aliniatul (2) a lui pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii.

Însă în art. 307 Cod penal nu este prevăzut clar și concret faptul care din actele judecătorești, contrare legii enumerate în mod exhaustiv în dispozițiile lui constitui obiectul material al acestei infracțiuni: numai cele recunoscute ca contrare legii și anulate din aceste motive de către o instanță judecătorească competentă în ordinea stabilită de lege sau și cele irevocabile, recunoscute de procuror și organul de urmărire penală la discreția lor ca contrare legii.

În lipsa acestor clarități și concretizări în art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, dispozițiile lui de jure și de facto admit răspunderea penală a judecătorului atât pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri recunoscute ca contrare legii și anulate din acest motiv de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege cât și pentru pronunțarea de către el a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută ca contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală la discreția lor.

Din aceste motive, în lipsa acestor clarități și concretizări în art. 307 Cod penal, considerăm că dispozițiile lui în partea în care admit răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută ca contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală la discreția lor contravin art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenție E.D.O.

Astfel, conform Constituției:

- justiția se înfăptuiește în numele legii de instanțele judecătorești (art. 114 din Constituție);
- judecătorii instanțelor judecătorești sunt independenți, imparțiali și inamovibil, potrivit legii (art. 116 alin. (1) din Constituție);
- saționarea judecătorilor se face în conformitate cu legea (art. 116 alin (6) din Constituție);
- hotărârile judecătorești definitive sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, printre care și pentru procurori (art. 120 din Constituție);
- împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și organelle de stat competente pot exercita căile de atac, în condițiile legii (art. 119 din Constituție);
- procuratura reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertatea cetățenilor, conduce și exercită urmarea penală, reprezintă învinuirea în instanțele judecătorești în condițiile legii (art.124 alin (1) din Constituție).

Conținutul acestor norme constituționale mai detaliat este dezvăluit de Curtea Constituțională în jurisprudența sa de interpretarea lor.

Astfel, Curtea Constituțională în hotărîrea nr. 22 din 05.09.2013 pentru controlul constituționalității unor prevederi referitoare la imunitatea judecătorului a statuat că: 19

„ Dispozițiile art. 114 și art. 116 alin. (1) din Constituție și art. 17 din Legea cu privire la statutul judecătorului, instituie principiul independenței judecătorului, fără de care este imposibilă o activitate autentică de înfăptuire a justiției. Realizarea principiului independenței judecătorului, pus la baza autonomiei autorității judecătorești, se asigură prin procedura de înfăptuire a justiției... prin declararea inviolabilității judecătorului...

...Esența independenței judecătorului rezidă în autonomia acestuia la adoptarea deciziilor judecătorești. Aceasta presupune că judecătorul urmează să fie ocrotit și să-i fie garantat că la judecarea cauzelor, atribuție conferită de Constituție el nu va fi supus persecuțiilor și nu va putea fi antrenat urmărirea penală pentru modul de interpretare a legii, de apreciere a faptelor sau evaluarea probelor, cu excepția „cazurilor de rea-credință”.”(vezi în §§50 și 59 a hotărîrii)

Referitor la „cazurile de rea-credință” a judecătorului la adoptarea hotărîrilor judecătorești, **Curtea Constituțională în hotărîrea nr. 28 din 14.02.2010** a statuat că inadmisibilitatea punerii la îndoială a legalității deciziilor judecătorești este expres prevăzută de art. 120 din Constituție (vezi pct. 7.3 a hotărîrii).

Principiul securității raporturilor juridice în opinia Curții Constituționale impune ca soluția judecătorului dată în mod irevocabil cu privire la un litigiu să nu fie repusă în discuție (vezi pct. 7.4 a hotărîrii).

De asemenea, Curtea Constituțională a menționat că nici un alt organ al puterii de stat nu este în drept să verifice legalitatea hotărîrilor judecătorești și să pună la îndoială forța juridică a actului judecătoresc, cu excepția unei instanțe judecătorești competente conform legii în cazurile și modul stabilit de lege (vezi pct. 7 a hotărîrii).

Tot în această hotărîre Curtea Constituțională a statuat că judecătorul poate fi tras la răspundere doar în cazul anulării hotărîrii judecătorești defectuoase și constatării faptului că la examinarea cauzei judecătorul intenționat sau din intenție gravă a interpretat sau a aplicat neuniform legea (vezi pct. 7 a hotărîrii).

Cu referire la actele internaționale privind independența judecătorului, Curtea Constituțională în hotărîrea nr. 26 din 11.11.2014 privind controlul constituționalității unor prevederi legale referitoare la imunitatea judecătorului (2), din nou a menționat „că independența judecătorului nu exclude angajarea responsabilității acestuia ea fiind realizată sub rezerva unei prudențe, determinate de necesitatea garantării libertății depline a judecătorului contra tuturor presiunilor induse.”(vezi §41 a hotărîrii)

De asemenea și Consiliul Superior al Magistraturii ca garant al independenței autorității judecătorești consideră că nu poate fi tras la răspundere un judecător pentru pronunțarea unei hotărîri judecătorești irevocabile în situația în care hotărîrea pronunțată de el nu a fost anulată în

ordinea stabilită de lege (vezi hotărârea CSM nr. 208/19 din 22 iunie 2010 și hotărârea nr. 463/20 din 05.07.2016).

Și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa de interpretare a art. 6 §1 din Convenția E.D.O. a statuat că „Principiul potrivit căruia un tribunal va fi prezumat lipsit de prejudecată personală sau parțialitate este de mult timp stabilit în jurisprudența Curții.

El reflectă un element important al preeminenței dreptului și anume că verdictul tribunalului este definitiv și obligatoriu, cu excepția dacă este clasat de o instanță superioară ca urmare a unor neregularități sau inechități.

Acest principiu trebuie să se aplice în mod echitabil tuturor formelor de tribunal, inclusiv juraților. „(vezi §32 a hotărârii din 10.06.1996 în cauza Pullar versus Regatul Unit (extrasul din care se anexează – anexă nr. 4), precum și §§44-45 a hotărârii Curții E.D.O. din 06.12.2005 în cauza Popoș versus Moldova(2))

Codul de procedură penală și Codul de procedură civilă stabilește un șir de garanții procedurale care asigură respectarea acestor principii constituționale și convenționale și dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din Convenția E.D.O.

Astfel, conform art. 16 alin. (1) și art. 19 alin. (2) Cod de procedură civilă, hotărârile, încheierile, ordonanțele și deciziile judecătorești definitive sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, printe care și pentru procurori și se execută cu strictețe pe întreg teritoriul Republicii Moldova. Hotărârea judecătorească emisă în pricina civilă poate fi controlată de instanța judecătorească competentă, în ordinea stabilită de prezentul cod (CPC) și de alte legi.

Conform Codului de procedură penală:

- procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care R.M. este parte, cu prevederile Constituției R.M. și ale CPP (art. 7 alin. (1) CPP);

- condițiile speciale de urmărire penală și judecare față de anumite categorii de persoane, care bevneficiază, conform legii, de un anumit grad de imunitate se asigură în baza prevederilor Constituției, tratatelor internaționale, prezentul cod și altor legi (art. 9 alin. (2) CPP);

- sentințele și alte hotărâri judecătorești în cauza penală pot fi verificate numai de către instanțele judecătorești respective în condițiile CPP (art. 25 alin. (6) CPP);

- urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită nu poate fi efectuată și va fi încetată la orice etapă a procesului penal în cazul în care în privința unei persoane există hotărârea judecătorească definitivă în legătură cu aceeași acuzație (art. 275 pct. 7)CPP).

Astfel conform acestor prevederi ale Constituției, jurisprudenței Curții Constituționale și jurisprudenței Curții E.D.O., prevederilor Codului de procedură civilă și Codului de procedură penală, hotărârile judecătorești irevocabile au caracter obligatoriu pentru toate autoritățile publice, iar judecătorii se prezumă imparțiali la adoptarea lor. **Excepție de la aceste principii fundamentale** ce asigură independența judecătorilor la înfăptuirea justiției este cazul când o instanță judecătorească

competentă în ordinea prevăzută de lege casează hotărîrea judecătorească irevocabilă ca urmare a unor neregularități și inechități.

20

De aceea judecătorul poate fi tras la răspundere penală și sancționat în baza art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal, doar în cazul anulării hotărîrii, sentinței, decizii sau încheierii pronunțate de el, de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, din motivul că este contrară legii și constatării faptului de către procuror că la examinarea cauzei și pronunțarea actului judecătoresc respectiv anulat, judecătorul intenționat a interpretat sau a aplicat neuniform legea.

Și doctrina penală a Republicii Moldova, interpretînd științific dispozițiile art. 307 Cod penal, consideră că pentru a aplica dispozițiile lui "este obligatoriu să existe o confirmare juridică a faptului, că hotărîrea, sentința, decizia sau încheierea este contrară legii. O astfel de confirmare o reprezintă casarea totală sau parțială a actului procedural corespunzător de către instanța ierarhic superioară" (vezi S.Brînză și V.Stati. *Tratat de drept penal. Partea specială*, vol II, Chișinău, 2005, pag. 780; A. Barbăneagră, V. Berliba s.a. *Codul penal comentat și adnotat*, ed. Cartier juridic, Chișinău, 2005, pag. 492)

De asemenea, sub acest al problemei puse în discuție, menționăm și faptul că asemenea art. 307 din Cod penal al R.Moldova și art. 305 din Cod penal al Federației Ruse prevede ca infracțiune pronunțarea cu bună-știință a unei sentințe, hotărîri sau altui act judecătoresc contrar legii.

Curtea Constituțională a Federației Ruse prin hotărîrea nr. 23-π din 18.10.2011 a recunoscut ca neconstituțional art. 305 Cod penal al FR în partea în care dispozițiile lui admit pornirea urmăririi penale în privința judecătorului în baza art. 305 Cod penal al FR în cazul în care actul judecătoresc respectiv, pronunțat de către judecător a intrat în vigoare și nu este anulat în ordinea prevăzută de procedura penală. (*se anexează Hotararea Curtii Constitutionale a Federatiei Ruse*)

În legătură cu aceste constatări ale noastre menționăm și practica contradictorie a Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la răspunderea juridică a judecătorului pentru pronunțarea de către el a unui act judecătoresc considerat contrar legii.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărîrile nr. 280/19 din 22.06.2010 și nr. 463/20 din 05.07.2016 a format o practică constantă conform căreia judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru pronunțarea unei hotărîri judecătorești irevocabile în situația în care hotărîrea pronunțată de el nu a fost anulată în ordinea stabilită de lege.

Contrar acestei practici prin hotărîrea nr. 623/26 din 29.09.2016 Consiliul Superior al Magistraturii a dat acordul la pornirea urmăririi penale în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, în privința a 16 judecători și ex-judecători, pentru pronunțarea de către ei a unor ordonanțe judecătorești irevocabile, neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută ca contrară legii de către Procurorul General interimar E. Harunjen în sesizări la discreția lui. (*Sesizare anexata la materialele cauzei penale*)

Menționând această practică contradictorie, membrul Consiliului Superior al Magistraturii dl. D. Visternicean, la adoptarea acestei hotărâri a votat împotriva ei și din motivul că ordonanțele judecătorești pronunțate de judecătorii vizați în ea sunt irevocabile și conform art. 120 din Constituție sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice. *(vezi opinia separată a dl. D. Visternician - anexa la prezenta cerere)*

În baza acestor elemente de fapt și de drept susținem că art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c), Cod penal în partea în care dispozițiile lui admit răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea cu bună știință de către el a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile, neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută ca contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală la discreția lor **contravine art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O. combinat cu art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenție E.D.O.**

La concret, aceste afirmații ale noastre se confirm și prin practica de aplicare a art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal în cauza penală a judecătorul Marchitan Gh.

După cum am menționat în pct. 2 a prezentei cereri în fapt judecătorul Marchitan Gh. se învinuiește în principiu în pronunțarea cu bună-știință a ordonanței judecătorești irevocabile din 18.03.2011 ca contrară legii, iar în drept acțiunile lui au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevazută de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Această ordonanță judecătorească din 18.03.2011 este irevocabilă, a fost executată și este neanulate pînă în prezent.

Pentru a-l învinui pe judecătorul Marchitan Gh. în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, procurorul D. Compan contrar prevederilor art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție, jurisprudenței Curții Constituționale și jurisprudenței Curții E.D.O., prevederilor Codului de procedură civilă și Codului de procedură penală, menționate mai sus, depășind atribuțiile sale ca procuror prevăzute de art. 124 din Constituție, în mod arbitrar personal a declarat ordonanța judecătorească irevocabilă din 18.03.2011 contrară Codului de procedură civilă și Legii cambiei nr. 1527 din 22.06.1993.

Aceste afirmații ale noastre se confirmă direct chiar și prin ordonanța de punere sub învinuire a judecătorului Marchitan Gh. în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, din 25.01.2017 și prin rechizitoriu în care procurorul D. Compan, analizînd și aprecind unele copii a materialelor cauzei civile respective, în baza lor, personal a recunoscut ordonanța judecătorească irevocabilă din 18.03.2011 ca hotărâre contrară legii și prin ea îl învinuiește pe judecătorul Marchitan Gh. în săvîrșirea infracțiunii prevazute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Mai mult, procurorul D. Compan prin cererea cu privire la admiterea acțiunii civile în cadrul procesului penal, făcînd referire la art. 221 alin. (4) CPP l-a chemat pe judecătorul Marchitan Gh. în judecată ca pîrît și a cerut instanței anularea ordonanței judecătorești irevocabilă din

18.03.2011, care constituie obiectul învinuirii judecătorului Marchitan Gh. în săvârșirea infracțiunii prevazute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca acte ce au cauzat prejudiciu intereselor publice. *(actiune anexata la materialele cauzei penale)* 21

Acest fapt frapează, deoarece conform art. 119 din Constituție împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și organele de stat competente pot exercita doar căile de atac în condițiile legii.

Pe lângă cele menționate, conform art. 275 pct. 7) Cod procedură penală, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită nu poate fi efectuată și va fi încetată la orice etapă a procesului penal în cazul în care în privința unei persoane există o hotărâre definitivă în legătură cu aceeași acuzație.

În cele menționate mai sus am demonstrat că procurorul D. Compan l-a pus sub învinuire și îl învinuiește pe judecătorul Marchitan Gh. în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal pentru fapta că el a pronunțat ordonanța judecătorească irevocabilă din 18.03.2011 neanulată în ordinea prevăzută de lege, care în opinia procurorului D. Compan este contrară legii și care, în opinia lui a fost adoptată de judecătorul Marchitan Gh. cu scopul de a contribui ca complice la spălarea de bani de către persoane necunoscute.

De jure și de facto această ordonanță judecătorească irevocabilă este obiectul urmăririi penale efectuate în cauză și învinuirii judecătorului Marchitan Gh. în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Conform art. 116 alin. (1) și art. 120 din Constituție, jurisprudenței Curții Constituționale și jurisprudenței Curții E.D.O., prevederilor Codului de procedură civilă și Codului de procedură penală, hotărârea judecătorească irevocabilă are caracter obligatoriu pentru toate autoritățile publice, iar judecătorii se prezumă imparțiali la adoptarea lor.

De aceea, caracterul irevocabil și obligatoriu al ordonanței judecătorești din 18.03.2011 pronunțată de către judecătorul Marchitan Gh. garantat de art. 120 din Constituție constituie obiectiv o circumstanță prevăzută de art. 275 pct. 7) Cod procedură penală, care exclude urmărirea penală pentru pronunțarea ei de către judecătorul Marchitan Gh. și respectiv învinuirea lui în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, indiferent de faptul că în opinia procurorului D. Compan această ordonanță judecătorească este contrară legii și pronunțată în opinia lui de către judecătorul Marchitan G. pentru a contribui la spălarea de bani de către persoane neidentificate din state neidentificate.

Cele expuse confirmă cu certitudine faptul că la punerea sub învinuire prin ordonanță din 25.01.2017 și la învinuirea prin rechizitoriu a judecătorului Marchitan Gh. în săvârșirea infracțiunii prevazute de art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, procurorul D. Compan i-a încălcat dreptul judecătorului Marchitan Gh. la inviolabilitatea personală la îndeplinirea justiției garantat prin principiile privind îndeplinirea justiției numai de către instanțele judecătorești, independența și imparțialitatea judecătorului la îndeplinirea justiției, posibilitatea contestării hotărârilor judecătorești numai pe căile de atac a lor prevăzute de lege și caracterul obligator al hotărârilor

judecătorești irevocabile prevazute de art. 114, art. 116 alin. (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenție E.D.O.

Astfel, atât analiza juridică a dispozițiilor art. 307 CP în raport cu normele Constituției, cât și practica de aplicare a lor confirmă cu certitudine neconstituționalitatea art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal sub aspectul analizat în acest compartiment al prezentei cereri.

III. HOTĂRÎREA SOLICITATĂ .

4. Curtea Constituțională prin hotărîrea nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (4) lit a) și g) din Constituție a hotărît că în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legii ce urmează a fi aplicată la soluționarea unei cauze aflate pe rolul sau instanța de judecată este obligată la cererea părților sau din oficiu să sesizeze Curtea Constituțională.

Curtea Constituțională în pct. 3 a hotărîrii nr. 7 din 13.02.2001 „Pentru controlul constituționalității prevederilor art. 82 și art. 223 din Codul de procedură penală, ”de asemenea a statuat că „*avînd în vedere dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, Curtea Constituțională exercită nu numai controlul constituționalității actelor normative contestate, dar examinează și sensul atribuit acestora în practică aplicării lor de către organele de drept (vezi hotărîrea publicată în M.O. nr. 19-20/6 din 22.02.2001).*”

La 28.03.2017 Curtea Constituțională a recunoscut constituțional art. 307 Cod penal în măsura în care judecătorii pot fi trasi la răspundere penală doar pentru pronunțarea cu intenție a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii, însă nu a avut ca obiect examinarea practicii de aplicare a art. 307 Cod Penal sub aspectele expuse în prezenta cerere.

Codul penal este legea penală a R.M. și art. 307 din el intră în categoria actelor cuprinse în art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție.

Mandatul avocatului judecătorului Marchitan Gh. este anexat la materialele cauzei penale
Astfel condițiile de formă pentru sesizarea Curții Constituționale în cauză sunt îndeplinite.

5. Din aceste motive, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție și conform hotărîrii Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția R.M., -

CER

1. Admiterea prezentei cereri.

2. De a sesiza Curtea Constituțională privind ridicarea excepției de neconstituționalitate pentru a verifica constituționalitatea art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) Cod penal sub aspectele expuse în pct. 3, 3.1. și 3.2. a prezentei cereri, care în opinia noastră contravin art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O., art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O. combinat

cu art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și încalcă drepturile judecătorului Marchitan Gh. garantat de art. 22 din Constituție și art. 7 § 1 din Convenția E.D.O., precum și dreptul lui la inviolabilitatea personală la îndeplinirea justiției garantat prin principiile instituite de art. 114, art. 116 alin (1) și (6), art. 119, art. 120 din Constituție și art. 6 § 1 din Convenția E.D.O.

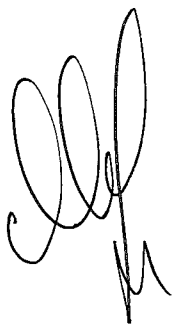
3. În baza art. 7 alin. (3) Cod de procedură penală de suspendat examinarea cauzei penale în privința judecătorului Marchitan Gh., pînă la expunerea Curții Constituționale asupra sesizării.

Anexe:

- copia opiniei separate a membrului CSM dl. D. Visternician
- copia hotărîrii Curții Constituționale a Federației Ruse nr. 23-п din 18.10.2011
- copia cererii pentru procuror

Cu respect,

26.04.11

Marchitan Vadim,
avocat, apărătorul judecătorului Marchitan Gh.
învinit în baza art. 307 alin. (2) lit. c) CP

Dosarul nr. 22-1-1666-07032017 (nr. 1-103/17)

ÎNCHEIERE

03 mai 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana)
Completul de judecată în componența:
Președintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Spoială Alexandru și Chironet Ioana
Grefierul Serbușco Mihaela
Cu participarea:
acuzatorului de stat Compan Dorin
apărătorului Marchitan Vadim

examinînd în ședință de judecată publică preliminară cauza penală de învinuire a lui Marchitan Gheorghe Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal al Republicii Moldova,

constată:

În procedura Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) se află spre examinare cauza penală privind învinuirea lui Marchitan Gheorghe Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal al Republicii Moldova.

În ședința de judecată din 25 aprilie 2017, apărătorul inculpatului – avocatul Marchitan Vadim, a înaintat cerere prin care a solicitat sesizarea Curții Constituționale privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 307 alin. (1) și (2) din Codul penal, care contravin art. 22 din Constituție și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului combinat cu art. 114, 116 alin. (1) și (6), 119, 120 din Constituție, și încalcă drepturile judecătorului Marchitan Gheorghe garantate de art. 22 din Constituție și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și dreptul lui la inviolabilitatea personală la înfăptuirea justiției garantat prin principiile instituite de art. 114, 116 alin. (1) și (6), 119, 120 din Constituție și art. 6§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În motivarea cererii avocatul Marchitan Vadim a indicat că art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Codul penal este neconstituțional, or în partea în care dispozițiile articolului dat admit răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești penale contrare legii, ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărîri contrare legii contravine art. 22 din Constituție și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și încalcă dreptul judecătorului garantat de aceste norme constituționale și convenționale.

Totodată a indicat că art. 14 alin. (1) din Codul de procedură civilă statuează că la judecarea pricinilor civile în prima instanță, actele judiciare se emit în formă de hotărîre, încheiere și ordonanță.

Conform art. 344 și art. 351 din Codul de procedură civilă, ordonanța judecătorească este un act judecătoresc de dispoziție dat unipersonal de judecător în cazul pretențiilor specificate la art. 345 din Codul de procedură civilă cu statut

juridic special ce o deosebește distinct de hotărîrea judecătorească prin care se soluționează fondul pricinii.

Dispozițiile art. 307 din Codul penal, prevăd ca infracțiune: (1) Pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărîri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii... (2) Aceiași acțiune: a) legată de învinuirea de săvîrșire a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave; c) soldată cu urmări grave ...

Prin urmare, indică că dispozițiile art. 307 din Codul penal prevăd în mod exhaustiv și concret actele judecătorești pronunțate ilegal cu bună-știință de către judecător ca infracțiune. Odată ce pronunțarea cu bună-știință a unei ordonanțe judecătorești contrare legii nu este prevăzută ca infracțiune în art. 307 din Codul penal, răspunderea penală pentru pronunțarea cu bună știință a ei de către judecător conform art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului se exclude.

Indică că la caz, judecătorul Marchitan Gheorghe se învinuiește în principiu de pronunțarea cu bună-știință a ordonanței judecătorești irevocabile din 14.12.2010 contrară legii, iar în drept acțiunile lui au fost calificate ca infracțiune de pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărîri contrare legii, soldate cu urmări grave, prevăzută de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

Însă art. 307 din Codul penal nu prevede clar și concret faptul care din actele judecătorești contrare legii enumerate în mod exhaustiv în dispozițiile lui constituie obiectul material al acestei infracțiuni: numai cele recunoscute ca contrare legii și anulate din aceste motive de către o instanță judecătorească competentă în ordinea stabilită de lege sau și cele irevocabile, recunoscute de procuror și organul de urmărire penală la discreția lor ca contrare legii.

În lipsa acestor clarități și concretizări în art. 307 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Codul penal, dispozițiile lui de iure și de facto admit răspunderea penală a judecătorului atât pentru pronunțarea de către el cu bună-știință a unei hotărîri, sentințe, decizii sau încheieri recunoscute ca contrare legii și anulate din acest motiv de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege cât și pentru pronunțarea de către el a unei hotărîri, sentințe, decizii sau încheieri irevocabile neanulate de către o instanță judecătorească competentă în ordinea prevăzută de lege, însă recunoscută contrară legii de către procuror sau organul de urmărire penală la discreția lor. Din aceste considerente, consideră că dispozițiile art. 307 din Codul penal contravin art. 114, 116 alin. (1) și (6), 119, 120 din Constituție și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În ședința de judecată apărătorul Marchitan Vadim și inculpatul Marchitan Gheorghe au susținut cererea și au solicitat admiterea acesteia. La fel, au susținut că pînă la moment nu este o hotărîre a Curții Constituționale, avînd ca obiect examinarea dispozițiilor art. 307 din Codul penal și practicii de aplicare a lor sub aspectele invocate. Excepția de neconstituționalitate a art. 307 din Codul penal ridicată de Curtea Supremă de Justiție în cadrul dosarului Manole vs Consiliul Superior al Magistraturii ține de alte aspecte, decît cele invocate în prezenta cauză penală.

Acuzatorul de stat Dorin Compan în ședința de judecată a solicitat respingerea demersului.

Audiind opiniile participanților la proces, studiind materialele cauzei penale, analizând solicitarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, completul de judecată consideră că cererea urmează a fi admisă din următoarele considerente.

Potrivit art. 7 alin. (3) din Codul de procedură penală dacă, în procesul judecării cauzei, instanța constată că norma juridică ce urmează a fi aplicată contravine prevederilor Constituției și este expusă într-un act juridic care poate fi supus controlului constituționalității, judecarea cauzei se suspendă, se informează Curtea Supremă de Justiție care, la rîndul său, sesizează Curtea Constituțională.

Conform art. 135 alin. (1) lit. g) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (1) lit. g) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4 alin. (1) lit. g) din Codul jurisdicției constituționale, rezolvarea excepțiilor de neconstituționalitate a actelor normative ține de competența Curții Constituționale.

Curtea Constituțională prin Hotărîrea nr. 2 din 09 februarie 2016, la pct. 82, a relevat următoarele: "Judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: (1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; (2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; (3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; (4) nu există o hotărîre anterioară a Curții avînd ca obiect prevederile contestate".

Din conținutul solicitării de ridicare a excepției de neconstituționalitate, completul reține că acesta invocă neconstituționalitatea art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova, în sensul corespunderii cu art. 22 din Constituția Republicii Moldova și art. 7§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, verificînd aspectul întrunirii condițiilor stabilite de Curtea Constituțională prin Hotărîrea nr. 2 din 09 februarie 2016, completul menționează că art. 307 din Codul penal a constituit obiect al controlului constituționalității, existînd în acest sens o hotărîre a Curții Constituționale. Completul de judecată atestă că, hotărîrea Curții Constituționale nu se referă la temeiurile și motivele invocate de către apărare în cererea expusă, existînd o diferență esențială a sesizării Curții Supreme de Justiție, și cea expusă în prezenta cauză de către apărare. Or, în prezenta cauză penală actul judecătoresc nu este anulat, așa cum au fost circumstanțele sesizării precedente privind excepția de neconstituționalitate a art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova.

Or, în urma analizei Hotărîrii integrale a Curții Constituționale nr. 12 din 28 martie 2017, făcută publică la data 28 aprilie 2017, completul reține că deși la caz, există o hotărîre anterioară a Curții Constituționale, aceasta are la bază alte temeiuri și motive de solicitare a excepției de neconstituționalitate.

Din aceste considerente, completul ajunge la concluzia că în prezent suntem în prezența unor temeiuri și motive noi, ceea ce implică necesitatea admiterii prezentei cererii de sesizare a Curții Constituționale.

În conformitate cu prevederile art. 342 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, Hotărîrii Curții Constituționale nr. 2 din 09 februarie 2016, completul de judecată

DISPUNE:

Se admite cererea apărătorului Marchitan Vadim și inculpatul Marchitan Gheorghe privind sesizarea Curții Constituționale referitor la verificarea constituționalității art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova, ca fiind întemeiată.

Se sesizează Curtea Constituțională cu privire la realizarea controlului constituționalității prevederilor art. 307 din Codul penal al Republicii Moldova, sub aspectul corespunderii cu art. 22, 114, 116 alin. (1) și (6), 119, 120 din Constituție.

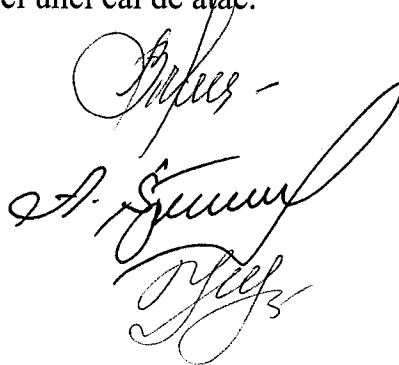
Se suspendă procesul penal în cauza penală de învinuire a lui Marchitan Gheorghe Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) lit. c) din Codul penal al Republicii Moldova pînă la adoptarea soluției de către Curtea Constituțională.

Se remite Curții Constituționale prezenta încheiere, sesizarea apărătorului Marchitan Vadim în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe, copia rechizitoriului și copia procesului verbal al ședinței de judecată.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Judecătorii:

Sîrbu Victoria

Spoială Alexandru

Chironeț Ioana